

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1885.

34te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 14de December 1884.

(Fortsat fra Side 134).

Herren udryddede de Ugudelige. Hvad gjorde han ved dem? Han gjorde det samme ved dem, som vi gjøre ved nogle af de Ugudelige — og som vi ikke gjøre ved en Mængde af dem — det vil sige, de bleve kastede i Fængsel. Havde han Ret til at gjøre dette? Jeg antager, at han havde. De vare hans Afkom, og jeg antager, at han havde Ret til at handle i Overensstemmelse med sin egen Willies Raad. I alt Fald tog han sig den Frihed. Hvem fandtes der, som kunde sige: „Hvorfor gjør Du dette?“ Han kaldte først paa dem til at forsvare deres Ugudelighed; men dette vilde de ikke, og en Tid efter udryddede han dem. Havde han Ret til at gjøre dette? Ja, det havde han, og han kastede dem i Helvede. Nogle tale om den stærke Hede der. Det er Menneskenes Opfindelse. Han kastede dem i Fængsel, og der bleve de holdte i Forvaring, og da den bestemte Tid kom, gif Jesus, som vel led Døden efter Kjød, men blev levendegjort efter Anden, hen og prædikede for de Mander, som fordem

vare gjenstridige i Noahs Dage. De havde maaste havt Tid nok til at overveje deres Handlinger, blive lidt mere betænksomme og tænke paa Gud og hans Love. I ethvert Tilfælde gif Jesus og prædikede for disse Mander i Fængsel.

Hvad blev Verdens Indvaaneres Skjæbne? Der var nogle faa, som gif igjennem den snevre Port, som Jesus taler om, og de bleve optagne og Zion med dem, og Herren bærer Omhu for dem paa sin egen Maade. De ville blive behandlede i Overensstemmelse med hans Hensigter og talte blandt hans Klenodier. De andre bleve, som jeg har sagt, kastede i Fængsel, hvor de forbleve i omtrent 2500 Aar. Det var et temmelig langt Fængsel. Herren har dog Ret til at styre disse Sager, som han behager, og saaledes gjorde han det, og om end Tiden synes meget lang, vil den i de kommende Evigheder kun være en sammenlignelsesvis kort Tid, og hvis de behøvede at gjennemgaa en saadan Skole, var deres Fader og Skaber netop den Rette til at idømme dem deres Straf.

Nogen Tid derefter var der visse Byer, som bleve meget fordærvede, saasom Sodoma og Gomorra, og Herren havde et Mellemværende at opgjøre med dem; han behandlede dem paa sin egen Maade i Følge sin vise Dømmekraft. Abraham var en Mand, som frygtede Gud, og Gud sagde: „skulde jeg dølgge for Abraham det, jeg gjør?“ Hvorpaa han underrettede Abraham derom. Abraham talte til Herren: „Hvad,“ sagde han, „dernede bor min Brodersøn Lot, som er en temmelig god Mand, og der er maaske mange Andre lig ham.“ Og Herren sagde: „Dersom jeg finder halvtredsfindstve retfærdige ubi Sodoma Stad, da vil jeg spare hele Stedet for deres Skyld.“ Abraham mente dog, at det var flere, end han kunde finde. Jeg antager, der fandtes en Mængde nedværdigede Slyngler blandt dem, ligesom vi kunne finde blandt os — tilsidst sagde Herren, at om der fandtes ti retfærdige, vilde han ikke ødelægge Staden for de Ni's Skyld; men ti retfærdige Mennesker kunde ikke findes der, og Staden maatte ødelægges. Hvad! hele Folket? Ja, hele Folket; men sør de bleve ødelagte, sendte han to Engle, som bragte Lot, hans Hustru og to Døtre ud derfra. Hans Hustru var lidt smittet med Hedenskab; hun saa sig tilbage, og Skriften fortæller os, at hun blev til en Saltstøtte. Da de kom bort, regnede der Svovl og Ild over Sodoma og Gomorra, og ødelagde dem. Saaledes har Herren taget sig den Ret at i mange Tilfælde tugte Menneskene. Han brugte Israels Børn til at ihjelslaa Folket, som boede i Kanaan, og hød dem at ikke spare Kanaaniterne, men paa Grund af deres Ugudelighed ikke levne dem Rod eller Gren. Han opreiste et Folk og nedstyrkede et andet; han opreiste en Konge og nedstyrkede en anden.

Der var Lidet, da disse Folks Ondskab var endnu ikke fuld. Paa Abrahams Tid sagde Herren til denne Patriark, at han skulde fare til sine Fædre med Fred; men i den fjerde Slægt skulle de komme hid igjen, thi Amoritens Ondskab var endnu ikke fuld. I Mose Dage synes det, at de havde fyldt deres Ugudelighedens Maal, for han paalagde Israel, at de skulde aldeles udrydde dem. Saaledes tager Herren sig for at styre Folkene i Overensstemmelse med sin egen Villies Raad, og efterdi de alle have med Evigheden at gjøre saa vel som med Tiden, dømmes han dem i Følge de evige Principer og Love, som han følger, og derfor siges det os, at „evig Straf er Guds Straf,“ og paa denne Maade blive Individet saa vel som Nationer dømt i Følge de evige Love, som eksistere i Himlene, og med Hensyn til evig Varighed og ikke efter Menneftenes begrænsede, indstrænkede og vildfarende Begreber. Jonas blev sendt til Ninive for at byde Folket omvende sig, da de i modsat Fald vilde blive udryddede. De lyttede til Profeten og klædte sig i Sække, og satte sig i Afte og angrede sine Synder for Herren, som derpaa tilgav dem. Af hvad Aarsag bleve saa mange Mennesker dømt af Herren? Det var paa Grund af deres Ugudelighed. Det samme sandt Sted paa dette Fastland. Kiv og Trætte, Ondskab og Krig fandtes blandt de gamle Jærediter, da de forfagede Gud og overtraadte hans Love. De strede den ene imod den anden. De vare ophidsede til Raseri, ja, et saadant Raseri, som optændtes af Helvedets Ild og Fjendskabets Mand, saa at de aldeles udryddede hverandre. Det var ligedan med Nephiterne, som afvege fra Guds Love og trampede under Fod hans Ordinancer. De og Lamaniterne bleve ophidsede imod hverandre,

indtil de tilfaldst samlede tilsammen Lu-
finder og Titufinder, ja Hundredetusinder
af Krigsmænd — de vare fire Aar om
at samle deres Armeer — og de sloges,
udgøde Blod og spredte Død og Øde-
læggelse, hvor som helst de gik frem.
Vi kunne læse denne Beretning i Mor-
mons Bog, og jeg ønsker ikke at repetere
den her i Aften.

Hvorledes har det sig med Hensyn
til de sidste Dage? Som det var i
Noahs Dage saa skal og Menneskens
Søns Tilkommeelse være, og som det skete
i Lots Dage, saaledes skal det og være
paa den Dag, Menneskens Søn aaben-
bares. I hvad Henseende? Blev Evan-
geliet prædiket for dem i Noahs Dage?
Ja. Forkastede Folkene det i Alminde-
lighed? Ja. Indsamlede Folket sig og
opbyggede et Zion? Ja. Hvorledes er
det i disse Dage? Herren har aaben-
baret sit Evangelium til os, ligesom han
gjorde til dem. Han har sendt ud Livets
Ord til Jordens Rationer og vedbliver
at gjøre dette. Hundreder af Ældster
gaa ud under Livsfare, og nogle af dem
maa ofre deres Liv endogsaa her i dette
Frihedens Land, og andre, fordi de ønske
at være dydige og at holde Guds Bud,
maa hensmægte i Fængsler. Ise, over
dem, som tage Del i disse Ting! Jeg
figer Eder og dem, som en Guds Tjener
i Guds Navn, at han vil erindre dem,
og de skulle lide mere, end hvad de nu
tilsøje rene, uskyldige og dydige Menne-
sker. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om
disse Ting, og I skulle se det, naar det
opfyldes. Ve dem, som stride mod Zion,
for Gud skal stride imod dem, de Hyl-
lere! De søle sig i Urenhed og For-
dærvelse, Horeri og Bedrageri og i Dy-
dens Navn søge de at ødelægge et dydigt
Folk og dem, som vove at ære og ad-
lyde Guds Bud.

Dg nu med Hensyn til dette Bærk,

hvori vi ere delagtige, vil det gaa fremad?
Jeg figer Eder, at det vil gaa fremad.
Vil Zion blive opbygget? Jeg figer
Eder, at det vil. Vil det Zion, som
Enot opbyggede, nedstige? Dette vil
det visseligen, og det Zion, som vi op-
bygge, vil optages, og de to ville mødes,
og deres Indvaanere falde hverandre
om Halsen og omfavne hinanden. Saa-
ledes siges der i Guds Ord til os.
Ville vi fortsætte vort Arbejde? Det
ville vi med Herrens Hjælp. Han har
beselet os at gjøre et Arbejde, og vi
ville forsøge at fuldbyrde det — vi, det
første Præsidentiskab, vi, de Tolv, vi, de
Halvfjerds, vi, Ældsterne, vi, Højspræ-
sterne, vi, Stavspræsidenterne, vi, Bi-
skopperne, og vi, som tilhøre det hellige
Præstedømme i dets forskjellige Grader.
Ved Herrens Hjælp ville vi forsøge at
hellige os selv først, at hellige vore Fa-
milier, at afkaste alskens Begjærlighed,
Evig og Bedrageri, at handle oprigtigt
for Gud og alle Mennesker, og at ikke
elste Verden eller de Ting, som ere i
den; thi om Nogen elsker Verden, da er
Faderens Kjærlighed ikke i ham. Alt,
hvad vi have og eje, kommer fra Gud,
ligeledes om vi blive ophøjede og komme
i Besiddelse af denne Verdens Goder;
hvilket jeg figer Eder i Israels Guds
Navn, vi skulle til Trods for alle Men-
nesker og al deres Indflydelse; for Zions
Folk vil blive det rigeste af alle Folk.
Dette er i Overensstemmelse med Skrif-
terne. Skriften fortæller os: „Jeg vil
sætte Guld i Stedet for Kobber, og sætte
Sølv i Stedet for Jern, og Kobber i
Stedet for Træ, og Jern i Stedet for
Sten, og jeg vil give Dig Overster til
Fred og Herskere til Retfærdighed. Der
skal ikke ydermere høres om Bold i dit
Land, eller om Ødelæggelse og Forstyr-
relse inden dine Landemærker.“

Herren har samlet os tilsammen, at

vi maa lære hans Lov, at vi maa blive underviste i Dydens, Retfærdighedens og Sandhedens Principer, og at vi maa blive beredte til at ære og hædre vor Raabølse og forherlige vor Gud.

Vel, hvad ville I, at vi skulle gjøre, naar Menneskene ere saa fordærvede — naar det er tilstrækkeligt Vidnesbyrd imod en Mand, at han har været saa venlig imod en fattig Kvinde, at tage hendes Høns til Torvs, naar dette er tilstrækkeligt Vidnesbyrd til at bevise ham at være en Horkarl og nøde ham til at stille Kaution samt være udsat for Forhør og Straf? Hvad gjøre de ved de kristne Skjøger, som de have i deres Midte? Hvor kommer de fra? De ere ikke vore Anstalter, men de blive beskyttede, de kunne stemme, de kunne gjøre, som de behage; der kan ikke blive ført nogen Proces imod dem, for de ere en Del af deres Anstalter, og de maa beskyttes; men I vide, at Alt „i det ægtefabelige Forhold“ er saa forskjelligt dervfra!

Vel, hvad skulle vi gjøre? Vi ville behandle alle hæderlige Mennesker paa det bedste og afholde os fra de andre. Disse fordærvede og nedværdigede Mennesker, som søge at trampe frie Mænds Rettigheder under Fod og søge at berøve dem Alt, hvad der er værdt at eje i dette Liv, ville selv komme under den Trældom, hvori de søge at bringe os. Dette siger jeg Eder, og vi behøve ikke at gjøre disse Ting værre. Vi ville behandle dem, saa godt vi kunne. Der er Tusinder og Titusinder, som foragte deres Nedrigheid og Fordærvelse — der er Tusinder og Titusinder hæderlige Amerikanere, som stamme sig over disse Menneskers Fordærvelse og Nedrigheid, og der findes Tusinder i andre Nationer, som dele samme Følelser. Jeg havde for nyligt en Samtale med et Medlem af det

engelske Parlament, og i det vi talte om Ridger Clawsons Sag, sagde han: „Det er Noget af det stændigste, jeg nogen- sinde har hørt, og om De tillader det, skal jeg gaa til de forenede Staters Præsident og bede ham om at give Clawson Pardon.“ „Ja visseligen,“ sagde jeg, „De har min Tilladelse.“ Dette er Maaden, hvorpaa et Medlem af det engelske Parlament omtalte nogle af disse Embedsmænds Handlinger, som vi have her i vor Midte. Uagtet al den Ugudelighed, Fordærvelse, Had, Hykkleri og Swig, som finde Sted her iblandt os, ville vi dog staa stille og se Herrens Frelse, og Gud vil i sin egen belejlige Tid forflytte disse hævnjerrige Mænd fra deres Stillinger. Imidlertid ville vi vedblive at frygte Gud og øve Retfærdighed; vi ville holde os til Sandheden, efterleve vor Religion, være ydmyge for Gud, opdrage vore Børn i Renhed, Dyd og Helligheid, og modsætte os Alt, som er fordærvet, hykkelsk, swigagtigt og modsat Retfærdighedens Principer. Vi ville sætte vor Lid til Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro. Vi ville øve Retfærdighed og gjøre Ret imod alle Mennesker vi ville forsvare alle vort Lands Institutioner, som ere i Samklang med de forenede Staters Konstitution og Love, og vi ville opretholde dem. Om en Tid ville I se, at de ville sønderrive Konstitutionen, hvormed de allerede have begyndt, ja, de begyndte for længe siden at sønderrive vort Lands Konstitution, og i at gjøre dette fremsætte og opmuntre de et Princip, som vil virke tilbage paa dem selv med frygtelige Følger; thi om Lovgiverne og Lovens Haandhavere kunne have Raad til at undertræde Ret og Retfærdighed og Landets Love, ville de finde Tusinder, ja Titusinder, som ere rede til at følge i deres Baage i Til-

intetgjørelsen af alle Menneskets Rettigheder og i Ødelæggelsen af Retfærdighedens Principer og Nationens Brystværn; men vi ville standhaftigt holde ved Konstitutionen og forsvare dens Principer og de Rettigheder, som tilhøre alle Mennesker, fra hvad Klima og af

hvad Farve de end ere; vi ville holde os til Sandheden, efterleve vor Religion og holde Guds Bud, og Gud vil velsigne os i Tid og gennem alle de kommende Egheder.

Gud velsigne Eder og lede Eder frem paa Livets Sti i Jesu Navn. Amen.

To Skildringer.

(Af J. C.)

I det første Billede, vi ønske at fremstille, finde vi en Familie rigt begavet med enhver legemlig og aandelig Egenkab, der gjør Livet og Hjemmet hjært og behageligt.

Faderen og Moderen ere stolte af og omhyggelige for den hellige Skat, de ere anbettede, nemlig en forstandig, intelligent Flok sunde, rødmusfede Sønner og Døttre, som alle ære og respektere deres Fader og Moder og hverandre, og paa denne Maade gjøre deres jordiske Bolig til et yndigt Forbillede paa det bedre og højere Liv vi have i Vente.

Der er ingen Klammeri eller Splidagtighed her til at krænke Følelserne eller fordærve og formørke Sindet, og om de ikke have tilfulde bundet Satan, have de i det mindste formaaet tildels at gjøre det; thi en hellig, guddommelig Indflydelse af Fred, Sikkerhed og Tilfredshed hersker i Hvers Hjærte, og naar Astenen indfinder sig, og Dagens Byrder og Pligter ere tilende, hvor stjønt er det ikke, at se Alle med glade og smilende Ansigter samle sig omkring den hjemlige Arne, og at høre hver for sig fortælle de forskjellige Hændelser, der knyttede sig til den forløbne Dags Pligter og Glæder.

Saa forenede og lykkelige ere disse vor Skildrings mønsterværdige Personer

og med saa uforstilt Interesse og Ustydighed tilbringe de deres Aftener, at fremmede Tillokkelser fordunkles og tabe deres Indflydelse over dem og synes ringe i Sammenligning med Hjemmets Fryd og Glæder.

Årsagen til denne Enighed og Ro vil let forstaaes, naar vi sige, at Faderen og Moderen have altid gjort, hvad der stod i deres Magt, for at skaffe Familien alle Livets Fornødenheder og forsyne dem med saadan Føde og Klæder, som vare mest tjenlige til Helbred og Befvemmelighed, og at de have gjort det til en bestemt Regel at ikke tillade deres Børn at tale uærbødigt eller med Foragt om Naboer eller Andre, og de have lært dem, at om de ikke have noget godt eller rosværdigt at sige om Andre, er det bedre at tie. Denne Regel er bleven saa strengt overholdt, at kun yderst sjælden har Noget af Familien vovet at overtræde den. Denne Fremgangsmaade har til Følge at knytte et sandt og varigt Venstabs udensfor Familienkredsen, og den højeste Grad af Tillid, Renhed og sund moralsk Stemning indenfor den. Forældrene have nøje vogtet sig for at love Børnene Noget uden at mene det, og ligeledes at ikke vise Partisthed mod Noget i Familien, men derimod behandle Enhver, saa

nær som mnlig i Dverensstemmelse med sund Fornuft og Retfærdighed.

Faderen har ved mange Aars utrættelig Flid og Sparfommelighed sel sig i Stand til at gjøre sit Hjem behageligt og tiltrækkende, og har været saa heldig stillet at kunne give sine Børn en god Opdragelse. Han har en lille, vel udsøgt Bogsamling, hvortil de have Afgang, og ved hvilken de kunne udvilde deres Forstand paa den rette Maade og søge deres Kundskaber. Han har været i Stand til at kunne give dem Lejlighed til at øve sig i Musik, Tegning og andre Kunster, der ville bidrage til at gjøre dem nyttige i Samfundet og behagelige i deres Omgang og Vennekreds.

Moderen, som i hele sit ægteskabelige Liv har været et med sin Mand i at fremme Hjemmets Interesser, har gjort mange Opoffrelser for at lære Døtrene Husholdningens forskjellige Grene, saa at de ere godt stiftede til at blive værdige Hustruer og driftige, flittige Mødre.

Himlen smiler ned paa denne Familie og paa deres Bolig, og Engle finde Behag i at besøge og bevogte dem. De bede tillidsfuldt om guddommelig Hjælp og Bistand. Maa Himlen vedblive at velsigne og begunstige denne lykkelige lille Klynge, at den altid maa være som et Lys paa en Høj, saa at Andre ved at se disse Mennekers ædle og følgerverdige Eksempel, maa blive fyldte med Lyst og Iver til at efterfølge det, og træde frem i Livets forreste Rækker og der staa som straalende Smykker i Samfundet og til Være og Pris for deres Staber!

Det andet Billede, hvortil vi henvise Læserens Opmærksomhed, stjønt mørkt og sørgeligt at betragte, er dog et, hvoraf vi kunne ogsaa drage Nytte da det er kun ved Modsætning, at vi

ere i Stand til rigtig at forstaa og paaafsjøne Dydens, Kjærlighedens, Oprigtighedens og Sandhedens Værd og Fortrinlighed. Derfor paatager jeg mig det ubehagelige Arbejde at fremvise i Korthed Tilstanden af en Familie, hvis Hoved og Bestyrter har nedværdiget sig i moralsk Henseende, og ved Drukkenstab og Udsvævelse bragt Elendighed, Fortvivlelse og Nød over en værdig, hengiven Hustru, og paa en forstandig og intelligent Familie.

Vi se ham bestænk med Gadesnavs paa Gaden, svingrende hjemad i en værre end dyrisk Tilstand; Alle lægge Mærke til ham. Han har mistet Egevægten, og hans Legemes Bevægelser ere saa mærkelig i Strid med de omgivende Elementer. Hjernen, som Gud gav ham til at tænke, styre og overveje med, er under Alkoholens Indflydelse. De klare, intelligente Øjne, Gud gav ham til Besigtelse, Vejledning og Hjælp for sig selv og Andre, og hvormed han kunde med Beundring og Glæde bestue Naturens Harmoni og Skjønhed, ere dunkle, hornede og matte, og stirre, intetfigende og vildt omkring. Hans Udseende, Gang og Tale bevidne hans Synds og Nedværdigelses strækkelige Dyb. I Steden for, at Hustru og Børn vente med Bængsel paa hans Hjemkomst, frygte og skamme de sig for ham og gysse ved at tænke paa, hvad de i Forening maa gjenneengaa. De se ham forpøde Livet og bortpøfle Midlerne, hvortil de støtte sig. Andres Glæder kun forøge disses Lidelser. Deres en Gang saa lovende Hjem er nu Tyrannens og Dødelæggerens Tilflugtssted og nærmer sig med stærke Skridt Dødelæggersens Brunt. Grindringer om henrindne bedre Dage fremstille sig for deres Sind, men de tjene kun til at nedstemme dem endnu dybere, indtil Alle ere overvælde af Sorg og Bekymring.

„Fader er beruset igjen“ lyder det sørgmodigt fra ustyrbige Læber — en Gang rødmende og smilende, men, desværre, nu blege og skjælvende! Alkohols mørke Dæmon holder Gilde og ler satirisk i sin Triumf! Trang og Forsømmelse ses paa alle Sider, medens den ulykkelige Moder i Stilhed, tungsindig og haabløs sørger over sin Skjæbne, med et Hjerte altfor betyngtet og sorgfuldt til at kunne beskrives i Ord.

O, hvilken elendig Tilstand! O, hvilken Byrde af Skyld at paadrage sig! Er det muligt at et Menneske, Guds udtrykte Billede er sunken og falden saa dybt? Ikke er det forunderligt, at Engle græde over Mennesket i dets faldne og fortabte Tilstand! Ej heller er det for-

underligt, at Jehovah en Gang angrede, at han havde skabt Mennesket, naar vi finde det saa tabt til Ære og dets Kaldelses Værdighed.

O, værer paa Vagt, Alle, som endnu ikke har nedværdiget sig, og kaster det dødbringende Bæger fra Eders Læber! Bliver advaret før det er for sild, for det Onde og Fristelserne komme paa en Maade og en Tid, man mindst venter, og at give efter for smaa Fristelser leder til Falb i større, saa vist som Drukken- skab berejder Veien til Fængslet og Galgen. Lader os alvorligen betænke, hvad der ved Ligegyldighed og Ulydighed vil blive vor Skjæbne, og fremfor Alt erindre, hvad Herren har sagt: at ingen Dranker kan arve Guds Rige.

Blandinger.

Den lovgivende Forsamling i Tennessee har under Behandling en Lov, som forbyder at lære og prædike Polygami under Straf af fem hundrede Dollars Mulkt og to eller tre Aars Fængsling efter Dommerens Skjønne. Der er Udsigt til at Loven vil blive vedtaget. Uagtet Blodbadet, som anrettedes paa Brødrene sidste Efteraar, vedblive vore Eldster dog at prædike Evangeliet der i Staten.

»New York Sun« af den 28de Januar har det følgende Telegram dateret Salt Lake City den 27de Januar: „Præsident John Taylor, Moses Thatcher, Biskop Sharp og andre Mormonledere, som for en Maaned siden rejste til Mexico, ankom tilbage i Morges via San Francisco. De besøgte Mormon Settlementerne i Arizona, gik derpaa syd til Guaymos i gamle Mexico og besøgte forskjellige Dele af Sonora. Præs. Taylor nægter, at Rejsen havde Noget at gjøre med Rygtet om at flytte Mormonernes Hovedkvarter til Sonora, en Plan, som Ikemormonerne have opdigtet.

Mormonerne ere i Færd med at omvende Indianerne i det nordlige Mexico, hvor deres Missionærer have virket i flere Aar. Det er ikke usandsynligt at nogle af Mormonerne ville nedsette sig over Mexicos Grændse; men de have ikke tænkt paa at forlade deres Hjem og Ejendomme i Utah.

Rygtet har gaaet de sidste Dage, at ved Præsident Taylors Ankomst vilde han og andre fremragende Mormoner blive arresterede for Polygami; men ingen saadan Arrest er bleven gjort endnu. Fra femten til tyve fremragende Mormoner holde sig skjulte for de federale Marshaller, som nu atter have faaet et antipolygamist Anfald, idet de ere blevne opmuntrede ved deres Hæd i Rudger Clawsons Sag, som nu er i Lugthuset.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Præsident J. S. Smiths Farvel.

Den 1ste Januar ankom Eldste D. S. Wells til Liverpool. Han er bestikket af Kirkens første Præsidentstab til at bestyre og præsidere over Missionen i Europa. Ved hans Ankomst var jeg paa Fastlandet, og kom ikke tilbage indtil den 16de Januar. Det glæder mig meget at møde Broder Wells i dette Land, og at tilbidsfuld overgive Missionens Interesser til hans Bestyrelse. Han har før præsideret her, og ved sin lange Tjeneste i offentlige Affærer i Zion er hans Navn bleven et Hverdagsord blandt de Hellige i hele Verden. Jeg begjærer for ham den samme venlige Modtagelse blandt Eldsterne og de Hellige, som de til enhver Tid have skænket mig.

I de sidste seks og tyve Maaneder har jeg arbejdet efter bedste Evne for at udsprede Evangeliets Sæd vidt og bredt. Ved min Ankomst hertil fandt jeg et virksomt Korps af Eldster, og gode, oprigtige Mænd ere blevne tillagte det fra Tid til anden. Om Noget er bleven udført, om Mange ere blevne advarede, og nogle faa samlede til Herrens Sti, saa giver jeg med al Villighed Herren, Eldsterne og de Hellige Æren derfor.

Eldsterne fra Zion, det lokale Præstedømme og mange af de Hellige have gjort sig al Umage for at udsprede det gode Ord. Jeg haaber, at de alle ville vedblive i Udførelsen af enhver Pligt, og at Herrens Betsignelser maa fremdeles vorde dem tildele endog i rigeligere Maal end forhen. Jeg har i Hjertet Intet uden Betsignelser for Eder alle. Jeg formaner Eder alvorligen at efterlever Eders Religion, gjører Ret imod Alle, og giver Gud Ære.

Jeg glæder mig ved den Lejlighed, der er givet mig at vende tilbage til mit Hjem, og igjen være hos min Familie og iblandt det Folk og i det Land jeg elsker saa højt. Dog er det med rørte Følelser, at jeg hyder saa mauge Venner i den gamle Verden „Farvel“. Jeg haaber af ganske Hjerte, at jeg paa en i Fremtiden nær Dag maa have den Glæde at tage Eder ved Haanden og byde Eder velkommen til det Sted, Herren har udpeget for sit Pagtens Folks Hjem.

Da jeg har nu overdraget alle Forretningsager til min Eftersølger, agter jeg, om Gud vil, at forlade England den 24de Januar.

Alle Meddelelser vedkommende Forretningsager og alle Postanvisninger skulle herefter adresseres til Præsident D. S. Wells.

Ønskende Eder alle til Lykke i Eders Arbejde byder jeg Eder et hjærteligt Farvel.

Eders Broder i den evige Pagt,
John Henry Smith.

Præsident D. G. Wells' Brev

til de Hellige i den europæiske Mission.

Det var mig visseligen ganske uventet, at af det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blive kaldet paa en Mission til et fremmed Land. Efter min Bestikkelse og Instruktioner er det mig paalagt, at bestyre og præsidere over den europæiske Mission.

Det er med uforfælt Hjælp af Mistillid til egen Dygtighed og Evne, at jeg paatager mig et saa stort og tungt Ansvar, og sølgelig kan jeg kun forlade mig paa de Helliges Tro, Bønner og Taalmodighed og paa den almægtige Guds Betsignelse og Magt for Hjælp, at jeg maatte blive i Stand til uogenlunde med Held at udføre de Pligter, hvortil jeg saa pludselig er bleven kaldet. Jeg sætter derfor min Lid til ham, som hidtil aldrig har forjaget mig i Nødens Stund, og med urokkelig Tro paa hans Godhed og med saadan Dygtighed og Visdom, som han vil give mig, agter jeg at gaa frem i hans Navns Kraft og bekjendtgjøre Evangeliet's Principer, som han har aabenbaret, indsamle hans adspredte Jsrael, fremme hans Sidste Dages Bærk og opbygge hans store og herlige Rige paa Jorden. Jeg kalder paa alle Velsbterne og de Hellige i disse Lande at komme frem i Herrens Tjeneste og modstaa de Mægtige; for han har forundt os Privilegiet, at vi kunde blive hans Medarbejdere i dette store Bærk; vi burde være hans Villie underdanige og arbejde i Overensstemmelse med hans Love.

Det er en Strid, Sandhed og Retfærdighed fører mod Ugudelighed, Vanetro, Undertrykkelse og Synd, der saa længe har holdt Verden i Trældom. Vort Arbejde er at udsøge de Oprigtige og fri dem fra de Ondes og Ugudeliges Besmittelse, og advare Verden om den store Dom, som forestaar, ja „at hans Doms Time er kommen“ og finder Sted paa Jorden; Evangeliet skal prædikes for alle Folk, at Enden maa komme. Lader os derfor med al Flid bestræbe os paa at sprede Sandheden og frelse Sjæle; derved ville vi gjøre vor Herres Villie, og ved at være standhaftige, trofaste og holde ud til Enden opnaa hans Naade her og evigt Liv i tilkommende Verdener.

Jeg ønsker at udtrykke min Erkjendtlighed til Præsident John Henry Smith for den Hjælp, han har ydet mig i den korte Tid vi have været sammen, og jeg glæder mig ved den gode Tilstand, hvori jeg finder Missionsaffærerne paa denne Tid. Det er mit inderligste Ønske, at jeg maa blive i Stand til at vinde en Del af den Tillid og Kjærlighed af de Hellige i disse Lande, der var saa vel fortjent og nydt i saa høj Grad af min højtagnede Broder, hvem jeg ved Kaldelse eftertræder.

Daniel G. Wells.

Korrespondance.

Vedste Dley Dlesen, som præsidere over Stockholms Konference meddeler os det Følgende fra Stockholm den 3die Februar 1885:

Om trent fire Maanedere ere nu forløbne, siden vi mødtes i Konferencen her i Sverigs Hovedstad, og siden vore Brødre fra Zion forlode os for at rejse

hjem, og maaste nogle faa Linier derfor ikke ville være uinteressante.

Jeg har i den senere Tid været ude paa Landet for at besøge Grenene og overvære deres Grensmøder i Upsala, Drebroy og Eskilstuna.

Brødrene, som arbejde i disse Grenene alle ved godt Mod og Helsen. De arbejde med Flid for Værkets Fremme ved at sprede Skrifter, samtale med Folk og holde Forsamlinger, naar der gives Lejlighed dertil; men Folk synes i Almindelighed at slumre og være ganske ligegyldige for deres Sjæls Frelse. Deres Ønske er, om de blot vidste nogen Udvej dertil, at tilintetgjøre dette store og vigtige Værk, og støde det bort fra sig. Kun Faa annamme Evangeliet, og det ser virkelig ud, som om Tiden var nær, da Hedningernes Fylde skulde indgaa, og Værket bringes mere til Israels Hus.

I Vesta og Norland arbejde vore Brødre med mere Held. I Vesta aabnes Huse for dem og Brødrene holde store Forsamlinger der, sprede mange Skrifter og se nogen Frugt af deres Arbejde.

Efter at vore afreiste Brødre havde endt deres Arbejde her i Stockholm, tænkte nok vor Saligheds Fjende at stræmme os til Tausshed. Præsterne, som altid have taget Ledelse i Forsølgelserne mod Guds Folk, begyndte atter deres gamle Fremgangsmaade, understøttede af Politiet. Jeg og Broder J. A. Andersen bleve indkaldte for et Kirkeraad og bleve paa det strengeste forbudte at offentlig holde noget som helst „aandeligt Foredrag“ og ikke omtale Joseph Smiths Navn, da vi i modsat Fald ville komme til at bøde fra 25 til 300 Kroner for denne Forbrydelse. Derpaa løste jeg Broder Andersen fra at arbejde her og indsatte en Anden i hans Sted, og da Politiet indsendt sig paa vor Sal, kunde de høre Evangeliet prædiker, men „fan-

gede ingen Fist;“ om en kort Tid begyndte jeg at holde „legemlige Foredrag“, og to af Præsterne af Kirkeraadet besøgte vor Forsamling en smuk Søndag, netop medens jeg stod og talte. Da de havde hørt faa meget som de ønskede, gik de igjen, og hvad de besluttede at gjøre, vide de bedst selv; for jeg har ikke hørt fra dem siden, og bekyrrer mig ikke heller derover.

Vi holde hver Søndag en god Søndagsskole og to Forsamlinger, som ere godt besøgte af Hellige og Fremmede; ogsaa holdes Forsamlinger for Spødskenene hver Mandag og Tirsdag Aften, og offentlig Forsamling hver Torsdag Aften. Saaledes gaar Guds Værk fremad, og om ikke vort Antal forøges meget, saa tiltage de Hellige i Styrke til at tjene Herren og blive fra Tid til anden indsamlede til Zion og forene sig der med den lille Skare, der under Herrens Ledelse vil tilsidst sejre. Maa vi alle blive trofaste i vore Pladse indtil Enden!

Ældste M. Christophersen, som prædiker over Kristiania Konference, skriver den 31te Januar 1885:

Det glæder mig at høre I have store Forsamlinger i Kjøbenhavn; vi har det meget roligt her i Norge for nærværende. Vi have store Forsamlinger godt besøgte af fremmede pæne Folk; nogle af dem komme regelmæssigt og synes at tage stor Interesse i at komme, og jeg har godt Haab om Fremtiden, thi det i det sidste Kvartal har været meget stille her. Broder Andersen er netop kommen tilbage fra et Besøg til Fredriksstad og Frederikshald Grenene, og melder Grenene at være meget lidlige med gode Udsigter for Fremtiden, og jeg maa sige, at Broder Monsen og Christensen gjør det meget godt der. Begge have gjort gode Fremstrid og

tager stor Interesse i deres Mission. De have lejet et Lokale i Sarpborg, hvor de affholde store Forsamlinger hver anden Spndag. Der bo ingen Hellige der, og Byen har for en lang Tid ikke været besøgt af vore Missionærer. Broder Nepht Andersen befinder sig vel i Trondhjem; han er frimodig og jeg har godt Haab om ham. Broder Klinger gjør gode Fremstridt i det norske Sprog og føler godt. Broder L. A. Thoresen skriver, at der er trange Tider i hans Grene; næsten alle Brødrene der ere uden Arbejde; forresten befinder han sig vel.

Vi have ogsaa trange Tider her i Kristiania, men de Hellige gjøre alt, hvad de kunne i at opholde Grenen og hjælpe de Fattige. Kvindeforeningen har indsamlet og uddelt næsten 400 Kr. i det sidste Aar. Broder Peter Olsen, som var anlagt tilligemed Broder Schougaard har i denne Uge modtaget sin Straf paa 5 Dages Vand og Brød. Han gif ind sidste Mandag og jeg venter ham ud igjen i Esterniddag. Forresten staar Alt godt til i Konferencen, og Brødrene føle sig alle vel.

En Missionsfildring.

(„Der Stern“).

Allerede i December 1883 bleve Læserne af „Der Stern“ underrettede om, at Evangeliet var ogsaa bleven indført i Østerrig, og det vil uden Tvivl være af Interesse for dem at høre Noget om disse Mænds Arbejde, hvilke vare beskikkede til at arbejde der, og om den Forsølgelse, de have været udsat for under dette Tidsrum.

J det vi give denne Skildring, er det næppe nødvendigt at fortælle de Hellige, i hvilken Hensigt og af hvad Bevæggrunde vi gaa paa Missioner. Den store Verden troer, at vi gaa ud, ikke saa meget i Menneskeheden's Interesser som i vor egen, og spotvis betegne de i Almindelighed vor Virksomhed som et „Hvervingsystem“. De vide ikke eller ville ikke anerkjende, at vi ledes kun af menneskekjærlige Bevæggrunde i vor Bestræbelse for at gjøre Menneskene bekendte med den Kjendsgjerning, at Kristi anden Tilkommelse er en Begivenhed, som kan forventes at snart indtræffe, og at vi ere blevne kaldte til at

bekjendtgjøre dette for Menneskene, kalde paa dem til Omvendelse og overlevere dem Troens Nøgle, samt at vi have med denne vor Kaldelse erholdt Myndighed til at døbe og give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

J glad Fortrøstning til Gud gif vi vor majsommelige Gang, og de første tre Maaneder arbejdede vi for det meste i den store Stad, Wien, hvor Herren velsignede os i vor Gjerning, og vi vækkede Interesse i nogle Oprigtiges Hjerter for at høre Guds Budskab og annamme det.

For ikke at give Anstød, da Mange, som tilhørte de hemmelige socialistiske Foreninger, bleve landsforviste, skiltes vi ad; en anden Marsag hertil var ogsaa den, at vor Virken kunde udstrække sig i en videre Kreds; min Lod blev at gaa til Bøhmens Hovedstad, og fornødelst Guds Raade blev det mig forundt at der høre mit Vidnesbyrd om Evangeliet. Som det er gaaet Guds Tjenere i alle Tidsalbre, saaledes gif det ogsaa her,

Retfærdighedens Fjende ophidsede til Forsølgelse, og som det før er slet, saaledes fandtes ogsaa her en Judas, som var beredt paa at være den Ondes Haandlanger.

Snart udbredte sig de mest løgnagtige Nygter. Der sagdes, at „Mormonhøververe“ havde vist sig i Landet, og en Masse falske Historier publiceredes i Aviserne om de forstrækkelige og uhyrte Gjerninger, som forvøvedes af Mormon-apostlerne, hvilket blev beredvilligt taget for gode Varer, og saaledes ophidsedes Folket imod os. En Anklage rejstes imod mig, og en vis Clusack, en indspødt Czet, paatog sig Judas' Rolle. Han havde af mig erholdt Underretning om alle vore Forhold og Grundsætninger, men kun i den Hensigt at betjene sig af vore Lærdomme og Skrifter til at anlægge Sag imod mig; men dette lykkedes ham dog ikke, da vore Skrifter lære at være Øvrighederne underdanige, som ere stillede over os, og der fandtes Intet i Evangeliet, som paa nogen Maade kunde bruges til at paavise Skyld hos en Guds Tjener; men Fjenden forstod i forrige Dage at lægge Planer, hvorfor ikke i vore Dage? Man havde søt anklaget Herrens Folk, ja endog dræbt dem, om de kunde overbevises om at have overtraadt Lovene, og om de ikke kunde overbevises derom, forfulgtes de alligevel og bleve i mange Tilfælde ihjelslagne.

Min Ven, Judas, sagde før Forhørsdommeren, at jeg havde opfordret ham til at udvandre, og paa dette blev jeg overantvordet Retten. Hvorledes det vilde gaa mig her, var mig et Spørgsmaal af kun underordnet Betydning. Det var mig en stor Tilfredsstillelse at erfare, at Herren i alt dette fremmier sin egen Sag. Det var den 30te Marts, tidligt en Søndag Morgen, at to Betjente kom ind paa mit Værelse,

og efter at have overbevist sig om, at jeg var den ønskede Person, lagde den ene Beslag paa mine Skrifter, medens den anden bevogtede mig. Jeg fulgte dem med Beredvillighed, da jeg havde mine Papirer i god Orden, men fremfor alt havde en god Samvittighed. Politiet hentede min Ven Judas Clusack, som fremkom med sine falske Beskyldninger; man udtog nogle af mine Benneres Adresser af min Lommebog, og jeg blev derpaa kastet i Undersøgelses Arrest. Jeg blev ført ind i en mørk smudsig Celle, hvor jeg maatte tilbringe denne Dag og Nat til Kl. 11 næste Dags Formiddag uden at erholde den ringeste Næring. Derfra sendte man mig til Landsretten, hvor jeg atter maatte tilbringe en hel Dag uden at faa Noget at spise. Nu begyndte Forhandlingerne, og her fik jeg Lejlighed til at høre mit Vidnesbyrd om det aabenbarede Evangeliums evige Sandhed, om Herrens Hensigter med Mennekeslægten og Djemedet med vor Emigration, ogsaa om Opsyldelsen af vor Herres Ord hos Mathaus 24, 14 og om Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Efter at Alt var bleven protokolleret, blev jeg atter tagen tilbage til Arresten.

Her var det, at jeg ved Brev fra min Medarbejder blev underrettet om, at han var bleven saa farlig syg, at det syntes ham umuligt at kunde komme sig igjen. Han bad mig om at besøge ham, saa at han kunde erholde en Betsignelse ved Haandspaalæggelse. Endstjønt jeg havde hidtil med Taamodighed overladt mig til min Skæbne og havde sølt mig tilfreds i Bevidstheden om min Ufkyldighed, saa virkede dog Umuligheden af at kunne yde min Medbroder den forønskede Hjælp saa stærkt paa mig, at jeg ikke kunde tilbageholde mine Lærere. Forgjæves ansøgte jeg om Tilladelse til

at gjøre dette Besøg; det tillodes mig dog en Gang at skrive ham et Brev. I dette sølte jeg mig paavirket ved Profetiens Mand til at forsikre min lidende Medbroder om, at han skulde atter erholde sin Helbred og vende tilbage til sin Familie, hvilket er nu bleven opfyldt. Man tillod mig ogsaa at skrive til Præsidenten i Berlin, hvori jeg skilbredte begge vores Stilling, hvilket havde til Følge, at jeg fik et Besøg af Uebste, Joseph W. Smith omtrent en ti Dage senere. Det Besøg virkede paa mit Sind, som om et himmelsk Sendebud havde ladet sig tilhøne, og Ordene: „Jeg var i Fængsel og I besøgte mig“, randt mig i Hu. Der tillodes os en kort halv Time at tale sammen, naturligvis under Fangevogterens Opsyn; vi maatte ogsaa betjene os af det tyske Sprog.

Efter at Alt, som kunde paa nogen Maade siges imod mig, var indbragt og efter man havde ført en Mængde til Protokols om mit forrige Ophold i Wien og mit senere Ophold i Prag, og Tuset var bleven bevist, som kunde give Anledning til Landsforvisning, blev jeg stillet for en højere Domstol, hvor Troesartiklerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bleve oplæste og drøftede. Her havde jeg atter en Lejlighed til at tale, og jeg kan sige, at Jesu Ord til sine Disciple: „bekymrer Eder ikke for, hvorledes og hvad I skulle tale; thi det skal gives Eder i den samme Time, hvad I skulle tale,“ bleve ogsaa opfyldte paa mig. Jeg sølte, at Guds Kraft var med mig i en saadan Grad, som jeg sjelden har sølt den. To Timer tilbragtes med at bevise nye Beskyldninger mod mig, men alle deres Bestræbelser mislykkes med Undtagelse af den ene, at at vor Religion var forskjellig fra Stats-

religionen, og efter Dommerens Mening var Enhver, som forkynder nogen anden Religion, i Følge Lovens Paragraf 304 skyldig i en Forbrydelse og Straf underkastet. Medens man udsærdigede Dommen, førtes jeg ind i et privat Værelse. Da jeg kom tilbage, ordredes jeg til at staa op og modtage min Dom. Den store Forsamling, som fyldte enhver Del af Salen og havde været tilstede under hele Forhøret, ordredes ogsaa til at staa op, de saa paa mig med største Interesse. Da Dommen var bleven oplæst blev jeg spurgt om jeg vilde modtage den. Jeg svarede „Jeg har nu været arresteret i 37½ Dag, og en Maaned til (hvilket var Dommen) vil forlænge mit Fængsel til 68 Dage, og hertil har jeg ikke givet anden Marsag end den, at jeg har bragt Eders Folk det Frelsens Budskab, som Gud har anbeforet mig, og for hvilket han holder mig ansvarlig, og efterdi denne Domstol forkaster dette Budskab og har tillige anset det passende at dømme mig og saaledes har trodsset Herren, vil jeg modtage Dommen paa den Betingelse, at Ansvarer hviler paa denne Ret og ikke paa mig;“ hvortil Dommeren svarede højtideligt: „Paa denne Ret.“

Atter blev jeg indesluttet i min mørke Celle. Denne Gang gav man mig en Medfange, som var dømt til at blive henrettet for Mord. Denne Maaned gik i Sandhed meget langsomt under saadanne Dristardigheder og med en saadan Kammerat. Dog kan jeg med Sandhed sige, at Gud forsagede mig ikke; for mit Sind fyldtes med de skjønneste Tanker, og midt i al min Sorg sølte jeg mig taknemmelig til ham, som havde givet mig Privilegiet at bære Vidnesbyrd for Dommere og Forsamlinger, som bestode af Verdens Vise, der under andre Domstændigheder ikke ville have lyttet til mig.

Den sidste Dag kom dog endelig, og det blev mig atter tilladt at aande Himlens rene Luft.

Omtrent to eller tre Dage efter jeg var kommen paa fri Fod, medens jeg spadserede paa Gaden, kom en Mand op og klappede mig paa min Skulder, jeg vendte mig om og overraskedes ved at finde mig Ansigt til Ansigt med min menederske Anklager. Med nedslagne Øjne bad han om Tilgivelse og sagde, at han vidste ikke, hvad der havde bevæget ham til at begaa en saadan Handling. Han havde allerede sølt Herrens tugtende Haand, idet hans Moder var bleven heftigt syg, medens hans Søn laa for Døden med den stræffelige Syg-

dom, Børnekopperne (han døde to Dage senere). Jeg sagde, at hvad mig angik, da vilde jeg, uagtet al den Lidelse og Nød han havde forvoldt mig, med Glæde tilgive ham; men for saa vidt han havde fortrønet Gud, maatte han ty til ham for Tilgivelse. Han forlod mig meget bedrøvet, men jeg haaber en visere og bedre Mand.

Det er ikke mere end billigt at sige, at de forenede Staters Konsul gjorde Alt, der stod i hans Magt, for at fri mig fra mine Forsølgere, for hvilket jeg i Sandhed takker ham paa det hjerteligste.

Thomas Biesinger.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

Af G. W. Lullidge (En Jflemormon).

(Fortsat fra Side 128.)

McKean sad selv i Retssalen og lyttede med Bestyrtelse til Op læsningen af Retten's enstemmige og starpfindige Kjendelse, hvorved alle hans Domme og Kjendelser erklæredes ugyldige, og hans Dsre, som nu vare under Galgens Skygge, bleve for bestandigt satte paa fri Fod.

Ends fjønt denne Dom straks blev telegraferet til Marshal Patria i Salt Lake City med Ordre om at løslade Fangerne, som enten vare under hans Bevogtning eller havde stillet Kaution; men Dommer Hawley, som var i Sympathi med Dommer McKean, og Fiskalens Fuldmægtig, som havde en hemmelig Forstaaelse med Guvernør Wood, ringede Ordren fra Generalfiskalen i Washington, og Mormon Fangerne holdtes tre Uger længere, indtil en attesteret Afskrift af Højesteretsdommen kunde erholdes og fremlægges for McKean's Ting.

Saaledes endte det første Aktstykke af denne juridiske Sammensværgelse til de Sammensvornes store Skam og Bestyrtelse.

Fra den Tid, at Dommen faldt, til Slutningen af Kongressen i 1872 søgte McKean paa alle Maader at bevæge Kongressen til at vedtage en Lov, som skulde iklæde de forenede Staters Distriktsfiskal og Marshal, dog kun i Utah, med den Magt og Myndighed, som han havde allerede saa ulovligt dømt at de besad; men Kongressen havde undersøgt Lovene med Hensyn til Territoriernes Regjering, og turde ikke vedtage en Lov modsat til Højesterettens Kjendelse.

Forinden Hr. Bates forlod Washington, havde han en længere Audients hos Præsidenten og fremlagde for ham en Plan med Hensyn til at faa det vanskelige Polygamispørgsmaal afgjort ved en

Kjendelse af Højesteretten. Planen var, at seks fremragende Polygamister skulde anklages for Overtrædelse af Kongressens Lov af 1862 og gjøre disse Processer til Prøvesager; disse seks Mænd skulde formelt forhøres af Dommer McKean og erklæres skyldige, og under en speciel Lov, som Kongressen skulde vedtage i dette Øjemed, skulde de appellere Sagerne til de forenede Staters Højesteret, som saa skulde afgjøre Antipolygamilovens Gyldighed. Mormonernes Ledere forbandt sig til at underkaste sig Højesterettens Kjendelse, hvad denne end skulde blive. Delegerede Georg D. Cannon tilbød at lade sin Sag blive en af disse Prøvesager. Denne Plan behagede Præsidenten, og Hr. Bates rejste tilbage til Utah for at paastynde Sammenkaldelsen af den store Jury, medens Tinget endnu holdtes, saa at disse Anklager kunde blive fremsførte i Retten før den republikanske Konvention sammentraadte som skulde holdes i Philadelphia den 9de Juni 1872; men det var forgjæves; Hemmeligheden var sluppen ud, og Dommeren ophævede Tinget til ubestemt Tid, og da Distriktsfiskalen kom tilbage til Salt Lake City, var det for sent at sætte den forudbestemte Plan i Udsørelse.

Ved den næste Oktober Rets Termin ansøgte Distriktsfiskalen atter om at faa den store Jury sammenkaldt: men den snedige Dommer forlangte Tid til at overveje Sagen, og derefter under Foregivende af, at han allerede havde flere Sager, end han kunde overkomme, nægtede han at sammenkalde Jurymen. Hans virkelige Hensigt var at undgaa at lade Sagen komme til Afgjørelse. Endstjønt der var ti Aar forløbne, siden Kongressen vedtog Loven imod Polygami, saa var den dog aldrig bleven anvendt. Da den blev vedtaget, vilde Præsident Lincoln ikke understøve

den. Han bestiftede i 1862 Hosea Stout, en Polygamist, til de forenede Staters Distriktsfiskal for Utah, og han erklærede frit, at han tvivlede meget om Kongressens Ret til at blande sig i Territoriernes huslige Anliggender. Ingen Instrukter udstedtes nogensinde af Justitsministeriet om at haandhæve denne Lov.

Det gik Dommer McKean imod paa ethvert Punkt. Klagemaalene, som hans ulovlige Jury havde indgivet mod Mormonerne for „løsagtigt Samliv med deres Hustruer, ophævedes alle ved Engelbrecht Dommen. Han begyndte nu en ny Politikk, og for tre Aar fulgte han den, hvilken var at hindre og forsinke alle civile og kriminelle Retsager, som forelaa Utahs Domstole, at ikke sammenkalde nogen Jury hverken den lille eller den store indtil Kongressen nødtes til at vedtage en Lov, hvorved Mormonerne, enten saa de vare virkelige Polygamister eller kun havde Tro derpaa, skulde udelukkes fra Juryerne, og alle polygamiske Hustruer kunde ansøge om Skilsmisse og erholde en aarlig Understøttelse. Tvertimod Engelbrecht Dommen, som hød, at Juryerne skulde sammenkaldes fra en Tingstermin til en anden afsøgte McKean, at de vare ulovlige, fordi de vare udvalgte af McAllister, Territoriets Marshal. Overdommeren erklærede ved en Lejlighed, at han vilde, om det gjordes nødvendigt, sulte enhver Procurator ud af Utah, for at vise Kongressen, at videre Lovgivning var absolut nødvendigt.

Medens McKean havde ene Kontrol over Utahs juridiske Sager var Anarki fremherskende. Forbrydere hensesnægtede i Fængsel, og de som førte Processer kunde ikke faa dem paakjendte fra 1872 til 1874, simpelthen fordi Dommer McKean vilde ikke adlyde Højesterettens Kjendelse, og Præsident Grant, forblindet

ved falsk Raad, vilde ikke give McKean Afsted fra et Embede, som han havde i saa høj Grad værnet.

Smidlertid, hvor som helst der gaves en Lejlighed til under Skin af Lov at kunde sagstøge nogen af Mormonerne, hvor der ikke udfordredes en Jury, lode McKean og hans Medforbundne den ikke gaa ubenyttet.

Om Foraaret 1874 gjorde McKean Benner et Forsøg paa at komme i Besiddelse af Salt Lake Citys Protokoller, Dokumenter og offentlige Midler. De kaldte sig selv „Folkets Udvalg“, og dog var Halvdelen af dem ikke en Gang Skatteydere til Byen. Dommer Sutherland beviste saa klart og tydeligt, at Retten ingen Myndighed havde til at udstede en saadan Ordre, at de Sammensvornes Sagfører — en af de dygtigste i Utah — opgav Sagen, skjønt McKean havde den største Lust til at se sine Benner. Havde dette Forsøg lykkedes, vilde Salt Lake City have faldet i Hæn-

derne paa en Ring lig den, der plyndrede New York.

Ved Augustvalgene i 1874 stiftedes en Sammensværgelse i Tooele County, hvorved Valgurnerne fyldtes med ulovlige Stemmesedler til et Antal af flere Tusinder. To Trediedele af dem, som stemte, boede ikke en Gang i Countiet. Ved saaledes at forfalste Valgene blev Ifkemmormoner valgte og erholdt Guvernørens Beskikkelse. Modsat til Utahlovenes Bestemmelser nægtede McKean at lade en Jury afgjøre denne Sag, men paadømte den selv, gav Embederne til Ifkemmormoner og tvang de lovlige Valgere og Skatteyderne til at opgive alle offentlige Protokoller, Dokumenter og Bygninger. I Januar 1875 kom denne Sag op for Territoriets Højesteret; men McKean og Meddommer Boreman nægtede at give deres Rjeudelse, simpelt hen for at lade deres Medforbundne forblive i deres ved Bedrageri tiltranebe Embeder. (Fortætttes.)

Utah Nyheder. Jakob S. B. Borneman er af Præsidenten bleven udnævnt til Dommer i Utahs 2det Distrikt samt til Medlem af Højesteret hersteds. Udnævnelsen er sanktioneret af Senatet.

— En Mand, der kalder sig en „Michigander“, skriver til „Des. News“ om et Besøg, han har afslagt i Detroit Fængsel i Michigan, og en Samtale med Brødrene, som ere indelukkede dersteds for Guds Ords Skyld. Broder Tenney føler en Del uednyttet og bedrøvet over sin Stilling og Tanken om at være berøvet sin Frihed, men de andre Brødre, Peter J. Christoffersen og C. J. Kempe, tage Sagen let, især Christoffersen, der føler ganske glad og lystig. Det eneste Br. Kempe klagede over var, at hans Celle var saa mørk, at han kunde ikke se at læse. De arbejde om Dagen med at lave Stole, men ere indelukkede i deres Celler fra Kl. 5 Aften til Kl. 7 Morgen. Kempe har saaet Løfte om en bedre Celle. De ere klædt i Fangebragt, men deres Renlighed er god og deres Kost upaafragelig.

Indhold.

Lale af Præsident John Taylor	145.	Præsident D. S. Wells Hilsen	153.
To Skildringer	149.	En Missionskildring	155.
Blandinger	151.	Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Redaktionsbemærkninger:		Levnetløb	158.
Præsident J. S. Smiths Farvel	152.	Utah Nyheder	160.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Nording, Væderstræde 3.